

AGNĖ ŽAGRAKALYTĖ

Bu bu itis

Alisa Meler išeina
pro duris

TYTO ALBA

eilėraščiai



AGNĖ ŽAGRAKALYTĖ

Bu bu itis

Alisa Meler išeina
pro duris



eilėraščiai

VILNIUS 2019

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-466-422-9

© Agnė Žagrakalytė, 2019

© Morta Griškevičiūtė, iliustracijos, 2019

© „Tyto alba“, 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

1

buities bučiai : būties bučiniai

buitkrėslė! – yra gėlė tokia:

graži, geltona, it

būtkrėslė: žaibu nukratanti.

2018 08 21



2

Vendeta

žodis rodos iš pasakų, o buitiškai nusileidžia
it nuo skalbinių virvės nusidžiovus paklodė.
„kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams“
net kelios šeimos vien mūsų parapijoje
gyvena slapta.

Į albanų mišias nevaikšto, negieda, pavardes
pasikeičia, Velyknaktį neneša duonos palaimint,
slepiasi, meldžias prancūziškai, pašnibždom,
kad tartis neišduotų, – netyčia, tai atsitiko
netyčia. Dėdės pusbrolis, jaunas vaikinys, prieš
dešimtį metų gamykloje užmušė žmogų.
Netyčia, teismas patvirtino, tai atsitiko netyčia,
žuvo žmogus. Darbinė trauma. Nelaimė darbe.
Visiems taip gali nutikti. Visi tai supranta, bet.
Mirusio giminė privalo. Taip
reikia, vendeta. Jie dabar turi užmušti ką nors
iš jo giminės. Jaunuolio gentis didžiulė, plati
greit susenusio vaiko gentis. Jam tiesiog
nepasisekė.

Iš miesto į miestą, iš vietos į vietą – kraustomės,
neleidžiam vaikų į mokyklą, nevedam senų tėvų
pas gydytojus, nesiregistruosim parapijos knygon.
Vendeta, pasakų žodis, ridenas ant kurijos stalo.
Kartais jie sako (prabyla gražuolė albanė)
kartais jie sako: gerai, dabar truputėlį
pamirškim. Leisime jums pailsėti. Terminas
šimtas metų, šimtą metų jūsų ir jūsų vaikų

ir jūsų vaikų vaikų mes neliesim, tegul auga
viščiukai, tegu
stiprėja jų plunksnos. O tada, o tada jie –
neatleidžia. Jie laukia, jie. Nepamiršta.
Sako gražuolė albanė, virpa jos balsas, virpa
rankose kavos puodelis, kol mūsų sūnūs
kamuolį spardo, pro langus matai, kaip jis
skrieja, – nuo bažnyčios ligi kapinių tvoros
ir atgal.

2017 11 19



3

su tuo sijonu atrodai kaip troleibusas, arba dešimt kilometrų

Būdavo, eina mergaitė mišku
ir kad verkia kad verkia:
dabar:
skuta moteris parku
septyni km haš ir kad
žliumbia kad žliumbia:
šitaip visą gyvenimą būti,
šitaip (norėti) būti geriausia, o
šūdas kaskart, didelis
apskritas niekas bekraštis:
boba va kažkokia su šuniu
žiūri ir ryškiai
užjaučia:
kaip pisčiau į snukį:
damai taip nedera, sako
senas poetas, damos
skysčių nerodo:
skysčius laikyti savy, nesilaistyt, nuryti:
kaip pisčiau į snukį:
aš stipri, aš stipri, aš
stipri:
nežiūrėk į mane:
silpną.

Prieš dešimt metų pasirodžiusioje knygoje „Visa tiesa apie Alisą Meler“ tvyrojo sumaištis. Su šia, šeštąja, mano knyga ją sieja tik iliustratorė Morta Griškevičiūtė.

Šioje knygoje kalbama ir apie dvi kovos menų disciplinas: iaido ir kendo. Iaido man davė naujų pažinčių, susikaupimo ir nuolankumo. Kendo davė draugų, jėgos ir drąsos. Iaido kardu kapojamas įsivaizduojamas priešas. Vienas iš mano sensėjų, mokytojų, aiškino, kad treniruotės metu jis sukapoja savo blogąją „aš“. Iki kitos treniruotės, deja, tos nukirstos galvos atauga. Alisa Meler buvo mano tamsioji pusė. Neieškokite čia Alisos Meler, čia jos nėra. Išėjo.

Ar galima rašyti eilėraščius esant ne sumaištis, o laimingos ramybės būsenos? Reikia. Siužetų turime visą pasaulį. O įkvėpimo apščiai duoda Šventoji Dvasia, tik paprašyk. Be buities pamato jokie pasauliai nesisuka. Nebaisi ta buitis.

Bu bu bu!



Agnė Žagrakalytė